

Frans Breumelhof schrijft in een aantal columns over zijn belevenissen tijdens de sponsorreis november 2017.

Dit keer:

Waar blijft het geld? Ontmoeting met de 'assembly line for future prime ministers'

Kort na de aardbevingen in Nepal, die waren hier niet meer dan een nieuwsflits van 3 seconden in het journaal, volgden berichten over overstromingen, die al even kort de aandacht vast wisten te houden in het Westen. Ver van ons aller bed show.

In die periode kreeg ik van diverse mensen uit mijn kennissenkring wel verzoeken om geld te doneren voor hulp aan de Nepali. Terughoudendheid met daar op in te gaan had zich echter van mij meester gemaakt. Immers met de goede doelen rampen van allerlei particuliere initiatieven en die van het voormalige Foster Parents Plan en de zeer traag op gang komende hulp na de aardbevingen aan Haïti hinderlijk onuitwisbaar op mijn netvlies geëts, vroeg ik mij af hoeveel van het geld die kinderen in Nepal dan welk zou bereiken, if ever any at all. En dat knagende vraagje over hoeveel er onderweg aan de strijkstok zou blijven hangen kon ik ook maar niet kwijtraken.

Geen strijkstok

Nepal mag dan een door corruptie geplaagd land zijn. Zelf kunnen we er – over strijkstokken gesproken - op onze eigen manier ook wat van. Er komt tegenwoordig een heuse goede doelen professor te pas aan de professionalisering van vooral de marketing, publieksrelaties en imago en het besturen van organisaties in goede doelen land. Hij heeft een eigen full time leerstoel in Amsterdam. Het was al ver voor de credit crunch en de bankencrisis big business geworden. Schenken is onder voorwaarden - my god er zullen eens geen regeltjes zijn - fiscaal verrekenbaar!

Mijn vriend Pim zag mijn onuitgesproken hapering en had een even simpel als doeltreffend antwoord op het onuitgesproken – zoveel lef had ik nou ook weer niet - knagende gezeur in mijn hoofd. 'Ga maar mee naar Nepal, dan kun je je geld zelf wegbrengen en zien wat er mee gebeurt'.

Zelf wegbrengen, makkelijker gezegd dan gedaan...

De samenwerking in Kathmandu met het Himalayan Climate Institute – een Nepalese vrijwilligersorganisatie, was verrassend. Hoogopgeleide jongeren zetten zich als stage vrijwillig in voor de 'groene' en 'emancipatie' doelen in het hele land.

Het geld uit Nederland begint zijn bestemming te krijgen

Ik hoor de criticasters in koor in mijn achterhoofd. Ze brullen nu: 'Het blijft een druppel op een gloeiende plaat. Scholarships in natura afleveren bij een van de 46.000 lagere scholen in Nepal?'.

De jongeren van HCI blijken competent, doortastend, wat je noemt een assembly line for future prime ministers. Geen gezeur, doorpakken. Het geld uit Nederland begint zijn bestemming te krijgen. Samen zo voordelig mogelijk spullen kopen. Ze onderhandelen zonder enige schaamte of terughoudendheid over de prijzen met hun landgenoten. Hands on en geen nutteloos geleuter. Er lijkt geen moment te verliezen. Het spreekt mijn handen uit de mouwen Rotterdamse geest die zich ergens genesteld heeft wel aan. De spullen worden opgeladen in jeeps en door hen zelf – wij mochten ook mee zo leek het- naar de plek van bestemming vervoerd. Dagen over routes vol kuilen en gaten, weinig asfalt!

The most needy ones

Er is niet de ambitie alle kinderen van 46.000 lagere scholen in Nepal te voorzien van onderwijsmateriaal en kleding. De meesten kunnen gelukkig zelf uit de voeten. HCI is behulpzaam bij het selecteren van de gevallen waar de hulp echt op zijn plaats is. Meest afgelegen, armoede het hevigst, meest urgent hulpbehoevend, meest getroffen door het natuurgeweld etc.

In Listikot valt alles op zijn plek met dank aan de 'assembly line for future prime ministers. Mocht je nou zelf ook het verschil ter plekke willen maken, in oktober gaat er weer een ploeg naar de afgelegen dorpjes met hun scholen.

Frans Breumelhof, november 2017